

SONUN BAŞLANGICI

FUAT AKYÜREK

Yerel seçimler yapıldı ve önceden tahmin edildiği gibi ortaya çıkan sonuç, ülkenin yakın dönemdeki genel politik atmosferi üzerinde oldukça etkili olabilecek belirtiler ortaya çıkardı. Bu sonuçla, ülkede tek adam diktatörlüğüne karşı demokrasiyi, barışı, kardeşliği savunan, şehirlerin rant alanlarına dönüştürülerek vahşice yağmalanmasına karşı olan güçler önemli bir başarı elde ettiler.

Ülkeyi yöneten iktidar bloğu Batı'da İstanbul'u, Ankara'yı, İzmir'i, Antalya'yı, Adana'yı, Mersin'i ve diğer bazı önemli şehirleri ve merkezleri kaybetti. Kürdistan'da ise Kürt halkı kayyumların büyük çoğunluğunu Saray'a postaladı ve kendi iradesine sahip çıktığını açıkça ortaya koydu. Bu yazı yazıldığı sırada İstanbul ve Ankara gibi yerlerde iktidar partisinin itirazları sürmekteydi. Ancak bu itirazların seçim sonuçları üzerinde bir etkisi olmayacaktır.

Alınan bu sonucun "beka söylemlerine, kışkırtılan milliyetçiliğe, adayların tehdit edilmesine, kazansalarda orada kalamayacaklarına" yönelik tehditlere rağmen alındığını unutmamak gerekir. Bir yandan derinleşen ekonomik kriz ve halkın yaşam ve geçim sorunlarında yaşadığı güçlükler, diğer taraftan demokrasi, kardeşlik ve barış isteği AKP'ye etkili bir darbe vurulmasına yol açtı.

Bütün bunların üzerinden bu seçimlerde çıkan sonuçları genel olarak nasıl değerlendirmek gerekir? Kuşkusuz bu değerlendirmeler, ülkede muhalif partilerin önümüzdeki dönemde izleyecekleri politikalara yön verecek, onların her geçen gün büyüdüğü açıkça görülen halkın öfkesini ve nefretini ne yöne doğru kanalize edeceklerini belirleyecektir. CHP ve İYİ parti gibi düzen partileri bu muhalefeti olağan parlamenter biçimler içinde tutmaya, düzen kanallarına akıtarak kendilerinin gücü yapmaya özel bir çaba harcayacaklardır. Onlar şimdiden "ülkenin 4.5 yıl seçimsiz yönetileceğine" kredi açmış durumdadırlar. Ancak politik ve ekonomik olayların gelişimi sonucu aşağıdan gelen baskılarla onların bu politikalarında ısrar edip edemeyeceklerini zaman gösterecektir.

Şimdi seçimin bazı kritik sonuçlarına bir göz atmak gerekecek. Bu yerel seçimler ittifakların şekillenmesi ile ancak 2018 Haziran genel seçimleri ile kıyaslanabilir. Buraya baktığımızda ne görüyoruz? İlk göze çarpan sonuç şudur; AKP-MHP bloğu haziran seçimlerine göre yaklaşık 3 buçuk milyon oy kaybetmiştir. rakamlar şöyledir; Haziran seçimlerinde bu bloğun aldıkları toplam oy 27 milyon 201 bin 558'dir ve bu yüzde 53.66'ya karşılık düşmektedir.

Bu bloğun 31 Mart seçimlerinde aldıkları toplam oy ise 23 milyon 751 bin 962'dir. Arada kaybedilen oy miktarı 3 milyon 459 bin 564'tür. aldıkları oy yüzdesi ise yüzde 51.6'ya tekabül etmektedir. Bu seçimlerde tek tek partilerin oy oranlarını ittifaklar nedeniyle tespit etmek olanaklı değildir ancak toplam oy oranları açık ve net bir fikir vermektedir. Yeni 1 buçuk milyon seçmene rağmen iktidar bloğu 3 buçuk milyon oy kaybetmiş, bu kayıp kaybedilen belediye başkanlıklarında somutlaşmıştır. Bu kan kaybı artarak devam edecektir.

İstanbul ülkenin ekonomik, kültürel, siyasi merkezi, Ankara ise politik başkentidir. Şimdi buralar muhalefet tarafından yönetilecektir. Onların belediyecilik anlayışı kuşkusuz bazı reformist yöntemleri içeren, bugüne kadar süre gelen belediyecilik anlayışında çok farklı olmayacaktır. Daha önce yönettikleri İzmir, Eskişehir vb. şehirlere bakılarak bu konuda genel bir fikre ulaşılabilir. Ama çok genel olarak şu tespit yapılabilir; tek adam yönetimine karşı çıkılmakta, ülkenin modern kesimleri giderek güçlenmekte ve AKP anlayışını reddetmektedir. İşçi sınıfının yoğun olduğu kentlerde de oy kayıpları yüksek oranlı olmuştur. Bu eğilimler giderek gelişecektir.

Daha seçim akşamında ülkenin büyük patronları ekonomiye dikkat çektiler ve "Balkon konuşması" yapan Erdoğan süngüsü düşük bir vaziyette artık "ekonomiye yoğunlaşmak gerektiğini, reformlar yapılacağını" ilan etti. Bu "reformların" ne tür bir reform olduğunu geçmiş tecrübeler açıkça ortaya koymaktadırlar. Kemerler daha fazla sıkılacak, acı reçeteler uygulanacak hasta yani ülke ekonomisi ayağa kaldırılacaktır. Bunun işçi ve emekçi halka maliyeti yüksek oranlı zamlar, yeni vergiler, artan işsizlik, daha da zorlaşacak olan yaşam koşullarıdır.

Ancak başta ilerici, devrimci, sosyalist muhalefet olmak üzere demokrasiyi ve barışı savunan tüm güçler bu seçimlerde güçlenerek çıktılar ve psikolojik ve moral üstünlüğü ele geçirdiler. İktidarın halka şiddet ve zorbalıktan başka verebileceği hiç bir şey bulunmamaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerin giderek daha fazla öfke duymaları, mücadeleye atılmaları, içten içe kaynayan kazanın hoşnutsuzluğunu açığa vurması kaçınılmazdır. Bu ise halk hareketinin olağan düzen kanalları içinde hapsolmesi anlamına değil, kitle mücadelesinin gelişmesi biçiminde ortaya çıkmasının koşullarının son derece olgunlaşmakta olduğu anlamına gelmektedir. Ülke zorlu mücadelelerle dolu bir döneme girmektedir ve bu durum devrimci güçlerin önüne eğer değerlendirebilirlerse büyük olanaklar açmaktadır.